

Ա.Ն.Վ.ԵՐՆԱԳԻՐ

Ա.Շխարհի մէջ, ամէն ասեմ
Անբաժան են լոյս եւ ստուեր.
Իրար հոյր են ու դաւեակից
Ամառ - ձմեռ, ցերեկ - գիշեր:

Ենթակալ են նոյն օրէնքին
Հարս ու կեսուր, ծեր ու մանուկ.
Ո՞վ ունենալ չէ փափաքեր
"Իհրս մը սիրող, բոյն մը տափուկ:

Ճամբու ծայրին վի՞հ է, անդո՞ւնդ.
Թէ ավիտն է լուսածնունդ,
Ոչ ոք մեզմէ զիսէ ըստոյզ,
Եւ գուցէ այդ է մեր հանոյք:

Ով դժգոհ է կեանքէն, բախէն,
Խաչէն՝ դրուած սկար ուսին,
Բեռնաւորուած հոգերով սին,
Զկարեւայ ուրիշի մպսիլ
Գողգոթայի խնուրէն ետ
Գերեզմանէն ծագող լոյսին:

1989

Գ. ՃԱՐՏԱՐ